

УДК 347:963

*С. М. Кізь
здобувач**Харківського національного університету внутрішніх справ*

УТОЧНЕННЯ СУТНОСТІ ТА ЗМІСТУ КОМПЕТЕНЦІЇ СПЕЦІАЛІЗОВАНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПРОКУРАТУРИ ЯК СУБ'ЄКТА РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

Постановка проблеми. Як суб'єкт реалізації державної антикорупційної політики в Україні, Спеціалізована антикорупційна прокуратура чинним національним законодавством наділена рядом завдань і функцій, які слід розглядати в якості складових її адміністративно-правового статусу. Дані складові вказують власне на мету створення зазначеного органу влади, а також на напрямки її діяльності як суб'єкта реалізації державної антикорупційної політики в Україні. При цьому слід зазначити, що в якості ще одного структурного елементу правового статусу відповідного органу державної влади або його посадової особи прийнято називати компетенцію. На думку окремих з учених-адміністративістів, компетенція є навіть базовою характеристикою й основною складовою правового статусу будь-якого органу [1, с. 21]. А тому встановлення сутності та змісту компетенції Спеціалізованої антикорупційної прокуратури буде сприяти повноцінності дослідження її адміністративно-правового статусу як суб'єкта реалізації державної антикорупційної політики в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Компетенція суб'єктів реалізації державної антикорупційної політики в Україні була предметом наукових досліджень таких учених як: В. Б. Авер'янов, О. М. Бандурка, Ю. П. Битяк, О. І. Безпалова, О. С. Бакумов, С. М. Гусаров, О. В. Джафарова, А. М. Ключко, Т. О. Коломоєць, А. Т. Комзюк, О. М. Музичук, В. Б. Пчелін, О. П. Рябченко, В. В. Сокурєнко, С. Г. Стеценко, М. М. Тищенко, С. О. Шатрава й інші. Здійснені вказаними вченими дослідження сприяли вдосконаленню законодавчих основ правового статусу суб'єктів реалізації державної антикорупційної політики в Україні. Разом з тим, слід відміти, що адміністративно-правовому статусу Спеціалізованої антикорупційної прокуратури увага була приділена не достатня, що може бути пов'язано із нещодавнім його створенням. Зокрема, питання, пов'язані із визначенням сутності компетенції вказаного суб'єкта, майже не розглядалися. Окрім цього, слід відміти постійне оновлення антикорупційного законодавства. У своїй сукупності вказане обумовлює **актуальність** тематики представленої дослідження. Тому **метою** даної наукової статті є встановлення сутності та змістовних

складових компетенції Спеціалізованої антикорупційної прокуратури як суб'єкта реалізації державної антикорупційної політики в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Не дивлячись на те, що значна кількість наукових праць була присвячена дослідженню сутності дефініції «компетенція», на сьогодні вчені-правознавці не дійшли одностайності в цьому питанні й воно і досі залишається дискусійним. А тому відповідною точкою вирішення поставленого наукового завдання слід вважати з'ясування сутності категорії «компетенція» в загальнотеоретичному значенні. Так, етимологічний аналіз слова «компетенція» свідчить про те, що своїм корінням воно походить з латинської мови від слова «competentia», що буквально може бути перекладено як відповідність, узгодженість, від «competere» – взаємно прагнути, відповідати, підходити [2, с. 373]. Семантичний сенс слова «компетенція» свідчить про те, що його тлумачать як: добра обізнаність із чим-небудь; коло повноважень якої-небудь організації, установи чи особи [3, с. 560]. Аналіз наведених положень вказує на те, що сутність категорії «компетенція» визначають за допомогою схожої, на перший погляд, категорії «повноваження». Такий підхід прослідковується й у юриспруденції.

Дійсно, якщо проаналізувати позиції учених-правознавців щодо розуміння й співвідношення вищенаведених категорій, побачимо, що в більшості випадків їх розглядають як рівнозначні. Так, досліджуючи особливості адміністративно-правового статусу керівника органу виконавчої влади, Н. О. Армаш зауважує, що компетенція – це елемент правового статусу, який визначає сукупність юридично встановлених прав та обов'язків органу виконавчої влади або його керівника, реалізація яких забезпечує виконання їх основних функцій [4, с. 78]. Із приводу наведеного визначення сутності досліджуваної категорії вважаємо за необхідне зробити деякі уточнення. Зокрема, на нашу думку, не зовсім вірним є використання по відношенню до правового статусу органу виконавчої влади або його посадової особи (керівника) конструкції «сукупність прав та обов'язків». Це обумовлено тим, що зазначену сукупність з урахуванням її використання до таких суб'єктів прийнято позначати як «повноваження». У фаховій

науковій літературі, визначаючи сутність повноважень, навіть використовують конструкцію «правообов'язки».

Наприклад, такої позиції дотримується О. Ф. Скакун у підручнику «Теорія держави і права (Енциклопедичний курс)». На її думку, при здійсненні повноважень посадовими особами центр ваги в співвідношенні прав та обов'язків припадає на обов'язки, оскільки за їх невиконання настає притягнення до юридичної відповідальності. Проте й посадові особи мають право вимагати відповідної поведінки від інших органів та осіб, а також їх невтручання в сферу своєї компетенції, встановлену державою. У такому разі юридичні повноваження постають як певні «правообов'язки», тобто поєднання прав та обов'язків – покладені обов'язки виконуються через користування наділеними правами [5, с. 530]. Серед учених-адміністративістів схожої позиції дотримуються Р. С. Мельник та В. М. Бевзенко. Зокрема, в навчальному посібнику «Загальне адміністративне право» науковці наголошують на тому, що в теорії права повноваження – поняття узагальнює й означає нерозривне поєднання прав та обов'язків. При цьому, підкреслюють вчені, юридичні повноваження (правообов'язки) державного органу або його посадової особи – вид і захід владного впливу на учасника правових відносин з метою реалізації припису правової норми, досягнення певного соціально-корисного результату. Цей вплив спрямований на задоволення домагань уповноваженого суб'єкта або на винну особу. Юридичні повноваження не можуть бути представлені як одне лише право або один лише обов'язок. При формулюванні повноважень законодавець в одних випадках може віддати пріоритет правам, в інших – обов'язкам. Саме тому, юридичні повноваження постають як певні правообов'язки [6, с. 185]. Отже, як слідує з аналізу наведених вище позицій, при характеристиці сукупності прав та обов'язків відповідного суб'єкта владних повноважень (органу влади, посадової особи) слід використовувати такий термін як повноваження.

Варто наголосити на тому, що саме через таку категорію як повноваження, тобто органічне поєднання прав та обов'язків, сутність компетенції визначають і в юридичній енциклопедичній літературі. Зокрема, як вказує авторський колектив шеститомної юридичної енциклопедії, компетенція являє собою сукупність встановлених – в юридичній чи неюридичній – формі прав та обов'язків, тобто повноважень будь-якого органу або посадової особи, які визначають можливості цього органу або посадової особи приймати обов'язкові до виконання рішення, організувати та контролювати їх виконання, вживати в необхідних випадках заходи відповідальності тощо. Компетенція державних органів та їх посадових

осіб встановлюється правовими актами, й, отже, її реалізація забезпечується засобами державного примусу. При цьому обсяг компетенції конкретних державних органів та їх посадових осіб залежить від місця, яке посідає той чи інший орган або посадова особа в ієрархічній структурі відповідних органів: чим вищий рівень органу та його посадової особи, тим більший обсяг їх компетенції [7, с. 196]. А тому встановлення компетенції Спеціалізованої антикорупційної прокуратури України дозволить, окрім іншого, визначити її місце в ієрархічній системі інших суб'єктів реалізації державної антикорупційної політики в Україні.

З аналізу наведених позицій слідує, що фактично вказані вчені ототожнюють такі категорії як «компетенція» та «повноваження». Лише в останньому випадку компетенція визначається як сукупність повноважень. Проте, знову ж таки, сутність компетенції зводиться до повноважень, якими згідно з положеннями чинного національного законодавства наділений відповідний суб'єкт. Якщо прийняти наведені позиції, слід погодитись з тим, що сутність одного й того самого явища визначається за допомогою двох категорій. У такому разі порушується один з найвідоміших методологічних принципів «бритви Оккама», згідно з яким не допускається множення понять, термінів для позначення об'єктів, що вже поіменовані досить точно сформульованими поняттями [8, с. 27-28]. А тому ми підтримуємо позицію тих вчених, на думку яких визначення сутності категорії «компетенції» тільки через повноваження відповідного суб'єкта є вкрай вузьким підходом [9, с. 175; 10, с. 125]. Однак і окремі з таких підходів потребують уточнення.

Так, на думку Ю. В. Гаруст, ототожнювати поняття «повноваження» та «компетенція» не є вірним підходом, оскільки, на його думку, повноваження – це права й обов'язки владного суб'єкта, а компетенція – це його завдання, функції, права й обов'язки. А тому, наголошує вчений, поняття компетенції більш ширше, й охоплює собою поняття повноважень. У такому разі компетенція органу влади є проявом діяльності, що спирається на владні повноваження [11, с. 95]. Схожу позицію висловлює авторський колектив настільної книги для судді «Адміністративна юстиція в Україні: проблеми теорії і практики» за загальною редакцією О. М. Пасенюка. На думку вчених, за своєю природою компетенція органів публічної влади – це юридичне відображення покладених на них функцій у спеціальних, так званих компетенційних (або статусних), нормативно-правових актах шляхом закріплення цілей, завдань і необхідного для їх реалізації комплексу прав та обов'язків, тобто владних повноважень. При цьому, наголошують учені, владні повноваження вказують на те, які права й обов'язки має орган

для вирішення окреслених компетенцією цілей і завдань [12, с. 128]. Аналіз наведених позицій свідчить про те, що окрім повноважень в якості структурних елементів компетенції державного органу називаються його завдання та функції, а також цілі його створення.

З огляду на наведений підхід, компетенція органу влади стає майже тотожна його правого статусу. Вважаємо, що завдання, функції, мета створення відповідного суб'єкта правових відносин обумовлюють його компетенцію, а не входять до її складу. Схожу позицію наводить авторський колектив підручнику «Загальна теорія держави і права» за редакцією М. В. Цвіка та О. В. Петришина, який зазначає, що кожен державний орган для здійснення своїх функцій і вирішення завдань наділяється компетенцією. Проте, на думку науковців, сутність компетенції знову ж таки зводиться лише до окресленого законодавством певного обсягу повноважень, тобто обов'язків і прав державного органу [13, с. 128]. Окрім цього, як зауважує авторський колектив підручнику «Державне управління: проблеми адміністративно-правової теорії та практики» за загальною редакцією В. Б. Авер'янова, компетенція виступає необхідним засобом як формального опосередкування, так і фактичного здійснення функцій органу виконавчої влади [14, с. 96].

Говорячи про те, що цілі, завдання та функції відповідного суб'єкта визначають його компетенцію, можливо вчені мали на увазі таку змістовну складову даної категорії як предмет відання. Із цього приводу слід зазначити, що в фаховій літературі доволі розповсюдженою є позиція стосовно визначення сутності компетенції суб'єкта через поєднання його повноважень та предмету відання. Так, на думку О. Ф. Скакун, компетенція – це закріплена законом або підзаконним нормативно-правовим актом сукупність владних повноважень особи, юридичної відповідальності та предмету відання [5, с. 529]. Схожу позицію наводять Р. А. Калюжний, А. Т. Комзюк та О. О. Погрібний. Зокрема, вчені зазначають, що компетенція являє собою певний обсяг державної діяльності, покладений на конкретний орган, або коло питань, передбачених законодавством, іншими нормативно-правовими актами, які він має право вирішувати в процесі практичної діяльності. Органи влади наділяються необхідною оперативною самостійністю, що виражається в їх компетенції – предметах відання, правах, обов'язках, територіальних межах діяльності кожного окремого органу [15, с. 547]. На думку О. В. Чернецької, компетенція представляє собою законодавчо закріплені сукупність прав та обов'язків (повноваження), а також предметів (сфери) відання задля вирішення відповідних питань діяльності суб'єкта певних правовідносин [16, с. 94]. З наведеного слідує, що компетенцію

спеціалізованої антикорупційної прокуратури як суб'єкта реалізації державної антикорупційної політики слід розглядати не тільки як встановлену в законодавстві сукупність його владних повноважень, а й включати до її змісту предмет відання. При цьому слід зазначити, що окремі з вчених предмет відання розглядають в якості першого елементу компетенції органу влади або його посадової особи.

Зокрема, наголошується на тому, що першим елементом компетенції є саме предмет відання – завжди визначені в законодавстві в тій чи іншій формі суспільні відносини, що представляють собою предмет правового регулювання в його різноманітних формах [17, с. 69; 18, с. 47; 19, с. 17]. Визначення сутності предмету відання через суспільні відносини є доволі поширеною позицією вчених незалежно від сфери їх наукових інтересів. Так, на думку М. В. Воскобійник, найчастіше елементами компетенції називають предмет відання і повноваження. При цьому предмет відання – це визначені в законодавстві у відповідній формі суспільні відносини, що являють собою предмет правового регулювання [20, с. 98]. І. І. Дахова вважає, що предмет відання – це сфера суспільних відносин, у якій здійснюються закріплені за певним органом повноваження [21, с. 35]. В. І. Книш зауважує, що під предметом відання необхідно розуміти сферу суспільного життя, взяту в її юридично значимому відображенні в законодавстві, або ж те коло суспільних відносин, в яких той або інший орган є компетентним [22, с. 136-137]. Проаналізувавши юридичну літературу, М. П. Любченко дійшла висновку стосовно того, що предмет відання – це завжди визначені в законодавстві в тій чи іншій формі суспільні відносини, що становлять предмет правового регулювання [19, с. 48]. О. В. Домбровська зазначає, що під предметом відання прийнято розуміти коло суспільних відносин, в яких діє державний орган [23, с. 156].

Доволі розповсюдженим є і підхід, відповідно до якого предмет відання сприймається як напрямок, сфера або ж галузь діяльності відповідного суб'єкта. Зокрема, О. С. Передерій вважає, що під предметом відання як елементом компетенції необхідно розуміти юридично визначену (окреслену) сферу діяльності того чи іншого органу або посадової особи, без якої, власне, немає об'єктивного (матеріального) підґрунтя для існування та реалізації відповідних повноважень [24, с. 77]. На думку Л. М. Чуприни, предмет відання – це головний напрям діяльності, тобто основне функціональне призначення [25, с. 81]. Х. В. Приходько зазначає, що предмет відання слід розглядати як найбільш загальний напрям діяльності будь-якого органу держави, який відображає мету створення такого органу та дає загальне уявлення про функціонування державного органу [26, с. 27].

Окрім цього, предмет відання визначають як підвідомчість, правове закріплення кола об'єктів, предметів, справ, на які поширюються владні повноваження [27, с. 28; 28, с. 138-139].

Наведені підходи щодо розуміння сутності предмету відання як складового елементу компетенції відповідного суб'єкта в цілому не суперечать один одному й з урахуванням підходів щодо розуміння категорії «повноваження» можуть бути використані задля визначення сутності досліджуваного явища. З урахуванням чого під компетенцією Спеціалізованої антикорупційної прокуратури як суб'єкта реалізації державної антикорупційної політики слід розуміти закріплену на законодавчому рівні сукупність її повноважень та предмету відання, який з урахуванням завдань та функціонального призначення даного суб'єкта вказує на сферу суспільних відносин, в яких він уповноважений здійснювати діяльність щодо запобігання та протидії корупції.

Література

1. Карабін Т. О. Співвідношення повноважень місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування: теоретичні і практичні питання : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Карабін Тетяна Олександрівна. – Ужгород, 2007. – 202 с.
2. Великий енциклопедичний юридичний словник / за редакцією акад. НАН України Ю. С. Шемшученка. – К. : ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2007. – 992 с.
3. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод., допов. та CD) / [уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел.] – К. ; Ірпін'я : ВТФ «Перун», 2009. – 1736 с.
4. Армаш Н. О. Керівник органу виконавчої влади: адміністративно-правовий статус. – Запоріжжя: ГУ «ЗІДМУ», 2006. – 248 с.
5. Скакун О. Ф. Теорія держави і права (Енциклопедичний курс): Підручник. Видання 2-е, перероблене і доповнене. – Харків: Еспада, 2009. – 752 с.
6. Мельник Р. С., Бевзенко В. М. Загальне адміністративне право: Навчальний посібник / За заг. ред. Р. С. Мельника. – К. : Ваіте, 2014. – 376 с.
7. Юридична енциклопедія : в 6 т. / за ред. Ю. С. Шемшученка. – К. : «Українська енциклопедія» ім. М. П. Бажана, 1998–2004. – Т. 3 : К – М. – 2001. – 792 с.
8. Пашук Т. І. Право людини на ефективний державний захист її прав та свобод : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Пашук Тарас Ігорович. – Львів, 2006. – 210 с.
9. Пчелін В. Б. Поняття та види адміністративних судів України. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2016. № 4. С. 174–178.
10. Пчелін В. Б. Організація адміністративного судочинства України: правові засади : дис. ... доктора юрид. наук : 12.00.07 / Пчелін Віталій Борисович. – Х., 2017. – 485 с.
11. Гаруст Ю. В. Правове регулювання контрольної діяльності податкових органів України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Гаруст Юрій Віталійович. – Х., 2007. – 181 с.
12. Адміністративна юстиція в Україні: проблеми теорії і практики : Настільна книга судді / за заг. ред. О. М. Пасенюка. – К. : Істина, 2007. – 608 с.
13. Загальна теорія держави і права: [Підручник для студентів юридичних вищих навчальних закладів] / М. В. Цвік, О. В. Петришин, Л. В. Авраменко та ін.; За ред. д-ра юрид. наук, проф., акад. АПРН України М. В. Цвіка, д-ра юрид. наук, проф., акад. АПРН України О. В. Петришина. – Харків: Право, 2011. – 584 с.
14. Державне управління: проблеми адміністративно-правової теорії та практики / За заг. ред. В. Б. Авер'янова. – К. : Факт, 2003. – 384 с.
15. Кодекс України про адміністративні правопорушення : Науково-практичний коментар / Р. А. Каложний, А. Т. Комзюк, О. О. Погрібний та ін. ; – К. : Всеукраїнська асоціація видавців «Правова єдність», 2008. – 781 с.
16. Чернецька О. В. Конституційно-правовий статус депутатів місцевих рад в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.02 / Чернецька Олена Василівна. – К., 2006. – 190 с.
17. Величко В. О. Організаційно-правове забезпечення принципів місцевого управління : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.02 / Величко Валерій Олександрович. – Х., 2001. – 208 с.
18. Манжула А. А. Державне управління на місцевому рівні: адміністративно – правовий аспект : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.02 / Манжула Андрій Анатолійович. – Одеса, 2003. – 189 с.
19. Любченко П. М. Компетенція суб'єктів місцевого самоврядування. – Х: Модель всевітту, 2001. – 224 с.
20. Воскобійник М. В. Правове забезпечення формування комунальної власності на землю : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.02 / Воскобійник Марина Василівна. – Х., 2006. – 186 с.
21. Дахова І. І. Конституційно-правовий статус уряду в зарубіжних країнах: порівняльно-правовий аспект : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.02 / Дахова Ірина Іванівна. – Х., 2001. – 208 с.
22. Книш В. І. Адміністративно-правова охорона тваринного світу та роль міліції у її здійсненні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Книш Валентин Іванович. – Х., 2007. – 187 с.
23. Домбровська О. В. Конституційне право на життя людини і громадянина та забезпечення його реалізації органами внутрішніх справ : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.02 / Домбровська Оксана Валентинівна. – К., 2005. – 236 с.
24. Передерій О. С. Правовий статус поліції країн континентальної правової сім'ї (загальнотеоретична характеристика на матеріалах Франції, Німеччини, Польщі) : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Передерій Олександр Сергійович. – Х., 2009. – 211 с.
25. Чуприна Л. М. Правовий статус бюджетної установи як суб'єкта фінансових правовідносин : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Чуприна Людмила Миколаївна. – К., 2010. – 217 с.
26. Приходько Х. В. Представницька функція Верховної Ради – парламенту України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.02 / Приходько Христина Вікторівна. – К., 2004. – 199 с.
27. Бахрах Д. Н. Административное право: Учебник для вузов / Бахрах Д. Н. – М. : Норма-Инфра-М, 1996. – 275 с.
28. Сторожук І. П. Організаційно-правове забезпечення принципів місцевого управління : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Сторожук Ірина Петрівна. – К., 2010. – 201 с.

Анотація

Кізь С. М. Уточнення сутності та змісту компетенції Спеціалізованої антикорупційної прокуратури як суб'єкта реалізації державної антикорупційної політики України. – Стаття.

У статті розглянуто такий складовий елемент адміністративно-правового статусу Спеціалізованої антикорупційної прокуратури як її компетенція. Здійснено аналіз законодавчих основ правового статусу суб'єктів реалізації державної антикорупційної політики в Україні. Встановлено, що компетенцію Спеціалізованої антикорупційної прокуратури як суб'єкта реалізації державної антикорупційної політики слід розглядати не тільки як встановлену в законодавстві сукупність його владних повноважень, а й включати до її змісту предмет відання. Запропоновано авторське трактування терміну «компетенція Спеціалізованої антикорупційної прокуратури як суб'єкта реалізації державної антикорупційної політики України».

Ключові слова: компетенція, Спеціалізована антикорупційна прокуратура, повноваження, предмет відання, суб'єкт реалізації державної антикорупційної політики України.

Аннотация

Кизь С. М. Уточнение сущности и содержания компетенции Специализированной антикоррупционной прокуратуры как субъекта реализации государственной антикоррупционной политики Украины. – Статья.

В статье рассмотрен такой составной элемент административно-правового статуса Специализированной антикоррупционной прокуратуры как ее компетенция. Осуществлен анализ законодательных основ правового статуса субъектов реализации государственной антикоррупционной политики в Украине. Установлено, что компетенцию Специализированной антикоррупционной прокуратуры как субъекта реализации государственной антикоррупционной политики следует рассматривать не только как установленную в законодательстве совокупность его властных полномочий, но и включать в ее содержания предмет ведения. Предложена авторская трактовка термина «компетенция Специализированной антикоррупционной прокуратуры как субъекта реализации государственной антикоррупционной политики Украины».

Ключевые слова: компетенция, Специализированная антикоррупционная прокуратура, полномочия,

предмет ведения, субъект реализации государственной антикоррупционной политики Украины.

Summary

Kiz S. M. Clarification of the essence and content of the competence of the Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office as the subject of the implementation of the state anti-corruption policy of Ukraine. – Article.

The article considers such an element of the administrative and legal status of the Specialized Anti-Corruption Prosecutor as its competence. In particular, it was noted that the Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office as the subject of the implementation of the state anti-corruption policy in Ukraine, the current national legislation has a number of tasks and functions that should be considered as constituting its administrative and legal status. These components indicate the purpose of establishing the said authority, as well as the directions of its activity as the subject of the implementation of the state anti-corruption policy in Ukraine. It noted the important role of such a structural element of the legal status of the relevant state authority or its official as a competence. It is noted that the establishment of the competence of the Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office of Ukraine will allow, among other things, to determine its place in the hierarchical system of other subjects of the implementation of the state anti-corruption policy in Ukraine. An analysis of the legal basis of the legal status of the subjects of the implementation of state anti-corruption policy in Ukraine has been analyzed. It has been established that the competence of the Specialized Anti-Corruption Prosecutor as the subject of the implementation of state anti-corruption policy should be considered not only as a set of the authority set by the legislation, but also to include in its contents the subject of jurisdiction. The term "competency of the Specialized Anti-Corruption Prosecutor as the subject of the implementation of the state anti-corruption policy of Ukraine" is proposed to be interpreted as a set of its powers and subject of law assigned to the legislative level, which, taking into account the tasks and functional assignment of this subject, points to the sphere of social relations in which it Authorized to carry out activities for the prevention and counteraction of corruption.

Key words: competence, specialized anti-corruption prosecutor's office, authority, subject matter, subject of implementation of state anti-corruption policy of Ukraine.